

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרֻשֵׁת שְׁלַח

תוכן הספר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בִּישׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירוֹת הַזֹּהַר, סְפִירוֹת מִיְחָדִים מְלַקְטִים מְכַל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכַף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזֻכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ח. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מִקְדָּשִׁים וְצַדִּיקֵי רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיעַ"א.

וְיֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "קַבֵּית שְׁמֵשׁ תוֹבֵב" א

תְּשִׁירֵי תִשְׁעֵי אֶלֶף לַפ"ק

הוצאת:

"שע"י" חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֲנִיָּיִם

- ד זכּוּתָא דְּבַר יוֹחַאי
- ה אור הזֶהר המְחַלֵּק
- ז הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשָּׁה)
- ט שְׁלַחַן עֲרוּיָה הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וּרְמ"א
- יא שַׁבַּת בּוֹ תָּשׁוּב
- יט זֶהר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וְיָמִים טוֹבִים
- יז מַדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?
- יט "לּוֹקְסוּס - עַד מַתִּי אֶתָּה מְכַלָּה מְמוֹנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל"
- כא הַשַּׁבַּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ
- כג סַפּוּרֵי הַזֶּהר
- כז בְּדַרְכֵי הַזֶּהר
- כט מִזְכָּה הַרְבִּים כְּהַלְכָתָהּ
- לא אֲגָרוֹת הַזֶּהר

זְכוּתָא דְבַר יוֹחַאי

ועוד הביא שם דברי המקדש מלך על הזוהר הנ"ל: כי הנה אחר התחיה יהיה יום הדין העליון - ואז יתבע מלפא עילאה מאלו חשוכי הפנים עלבונה של תורה, הוא היותה בלתי חשוכה בעיניהם כי אם בדרך פשטיותה, ולא יחפצו לחפש אחר סודותיה. [אוי להם לבריות מעלבונה של תורה].

ולכן אין להם הארת הפנים מן ש"ע נהורין דעתיק המאיר במחדשי סודות התורה, כמו שכתוב בזוהר (בראשית דף ד' ע"ב). אבל העולבים התורה עש יאכלם (דיש קלפה שנקראת ע"ש והיא הפך מהקדושה), כי הם בכלל מגלה פנים בתורה שלא כהלכה, כמו שכתוב בזוהר פרשת בהעלותך (דף קמ"ט ע"ב), וז"ל: ומאן דאמר, דהווא ספורא דאורייתא, לאחזאה על ההוא ספור בלבד קאתי, תיפח ריחיה, עכ"ל. [תרגום בלשון הקודש: ומי שאומר שאותו ספור של התורה, להראות על אותו ספור בלבד הוא בא - תפח ריחו].

וזהו שאמר ולא אהדרו אנפין לקבלה. ירמוז למה שידוע, שיש לכל מדה ארבע בחינות כנגד אבי"ע, והם פנים וימין ושמאל ואחור, והם כנגד פרד"ס [פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וד] וארבע בחינות הנר"ן [נ'פש ר'וח נ'שמה], וארבע אותיות הוי"ה. ואיתא (בסו"ג ח"א פ"ד), שצריך כל אדם להשתלם בכל ארבע בחינות פרד"ס, ומי שלא נשלם לפי חלקו ויכלתו, עליו ועל כיוצא בו נאמר "דכולהו פגמים בכולא", ובלי ספק שהענש המבהיל הזה הוא לאותם שהיה ספק בידם ללמוד ולא למדו. וכמו שכתוב (בזוהר פרשת פקודי הנ"ל) ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, פירוש, השגת החכמה דחי ליה לבר, ואמרו (כתובות דף קי"א ע"ב) למאן דאמר עמי הארץ אינם חיים וכו', כל שאינו משתמש באור תורה אין אור תורה מתייהו, אור תורה דייקא, שהוא הסוד מצד החכמה שהיא סוד תיה וממנה כח התחיה. אבל אמרו אחר כך מצאנו להם רפואה מן התורה - במשיא בתו לתלמיד חכם, או עושה פרקמטיא לתלמיד חכם או מהנה מנכסיו [כאילו מדבק בשכינה], כמו שכתוב [ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום]. עיי"ש בארץ דבכריו, (ועין בחדושי אגדות מהרש"א).

ובסוף נתיב קס"ז כתב: אשר על כן, מכיון שיש צורך לתקון האדם והנרנח"י שלו בכללות פרד"ס התורה הקדושה בכל מקצותיה - הכרחנו לחלק הזוה"ק המדברים בסודות התורה הקדושה... וכדהוכחנו לעיל על זה. וקודשא בריך הוא ידריכנו במעגלי ישר להאיר נרנח"י שלנו עם כללות נרנח"י עמו ישראל, ויקבץ גלותינו מארבע כנפות הארץ לארצנו, ונזכה לאור באור החיים בביאת משיח צדקינו בב"א. עכ"ל הטוהר.

המשך יבא

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

הפֿלֿל עוֹלָה בְּכוֹנֶנֶת הַמֵּאֲמָר הַזֶּה לְבָאֵר לָנוּ גְדֹל הַפֶּגֶם שֶׁל אוֹתָן הָאֲנָשִׁים הַגּוֹרְמִים מְנִיעָה לְאוֹתָם הָרוֹצִים לְלַמֵּד חֻכְמַת הַקְּבֵלָה בְּסִבְרוֹת טַעֲנוּתֵיהֶם הַמְזִיפִים בְּכָל אָפְנֵי טַעֲמֵיהֶם וְאָמַר מוֹרְנוּ הָרַב מֹשֶׁה קוֹרְדִּינּוֹוִירִי זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה שְׁעֲלֵיהֶם אָמַר הַכְּתוּב עַד מָתִי פְתִים תֵּאָהָבוּ פְתִי, יְרֻצָה, אַתֶּם נִמְשָׁכִים אַחַר פְּשוּטֵי תוֹרָה וְאַתֶּם מִפְתִּים אֶת עַצְמְכֶם בְּפְשׁוּטֵי שֶׁל תוֹרָה וְתֵאָהָבוּן פְתִיִּים וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר כְּסִילִים יִשְׁנָאוּ דַעַת דְּהֵינּוּ יְדִיעַת הַתּוֹרָה וּבִתְרִיהָ מִה כְּתִיב תִּשׁוּבוּ לְתוֹכַחְתִּי הִנֵּה אֲבִיעָה לָכֶם רוּחֵי הַנְּסֻתוֹת סוּד נִשְׁמָה שֶׁל תּוֹרָה הַמְתַּלְפֵּשׁ תוֹךְ הַפֶּשֶׁט אֲזִי יִקְרְאוּנִי וְאֲנִי אֶעֱנֶה נִקְרָא בֵּין לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּפִדּוּעַ לָנוּ בְּאַרְיכוּת גְּדוֹל מִתּוֹךְ מֵאֲמָרֵי זֶהָר וְעֲלֵיהֶם אָמַר שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לֹא יִחַפֵּץ כְּסִיל בְּתַבּוּנָה רוֹצָה לוֹמַר בְּסוּדוֹת הַנְּעֻלְמִים הַנִּקְרָאִים תַּבּוּנָה כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנוּם לְבִרְכָה מִבֵּין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר כִּי אִם בְּהַתְגַּלּוֹת בְּפְשׁוּטֵי שֶׁל תּוֹרָה וְהוּא כְּסִיל מִמֶּשׁ וְגוֹרֵם עֲנִיּוֹת לְעוֹלָם וְגוֹרֵם אַרְיכוּת גְּלוּת דְּגִמַּת עוֹלָם הַתְּהוּ שְׁנַתְּבִטֵּל הַנְּהַגָּה הַיִּשְׁרָרָה וְהַזּוּיג הַתְּמִידִי אֲשֶׁר בֵּין זְעִיר וְנוֹקְבָא וּמְרִים רֵאשׁ לְהַטְמָאָה וְהַקְּלָפָה וְגוֹרֵם פְּרוּד הַיְחוּד כְּכִיכּוֹל בֵּין זְעִיר וְנוֹקְבָא הַנִּקְרָא תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וּבֵין תּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה וּבֵין שְׁמַיִם וְאַרְץ אֲשֶׁר צְנִה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעִמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעִשׂוֹת בְּסוּד אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹקִים לְעִשׂוֹת תְּקוּנִים בְּהַתְּעוֹרְרוֹת הַתְּחַתּוֹן בְּסוּד אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשָּׁה הִיָּה לָהּ לְעִזְרָנוּ וְעַל זֶה הָעוֹלָם קִיָּם כְּפִדּוּעַ אֶצְלָנוּ. (וַיִּקְהַל מֹשֶׁה דָּף ד:)

מִי שֶׁלֹּא עָסַק בְּחֻכְמָה זֹו בְּזִמְנָן עֲלִית נִשְׁמַתוֹ לְמַעְלָה אִף עַל פִּי שֵׁשׁ בְּיָדוֹ כְּמָה תּוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, זֶה הַמְּלָאךָ הַגְּדוֹל [יוֹפִיא"ל] דּוֹחָה אוֹתוֹ לְחוּץ וְהַשְּׂרָפִים אֲשֶׁר תַּחְתּוֹ שֶׁהֵם כְּלָם בְּעֲלֵי שֵׁשׁ כְּנַפִּים שׁוֹרְפִים אוֹתוֹ בְּהַבְּלִי כְּנַפִּיהֶם וְהוּא חוֹזֵר

וְקָדָם שְׁיִוְרְדַת הַנְּשָׁמָה מֵעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן לְהֵאֵי עֲלֵמָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁבִּיעַ אוֹתָהּ לְעֵסֶק בְּרִזֵּי דְאוּרִיתָא כְּדֵאִיתָא בְּזֶהָר פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה (דָּף קסא) בְּדַבּוּר הַמְּתַחִיל דְּזְמִינּוּן לְנַחְתָּא בְּהֵאֵי עֲלֵמָא וְכוּ' הֲרִי לָהּ בְּפִרוּשׁ מִדְּבַרֵּי הַזֶּהָר שְׁתַּכְלִית בְּרִיאַת הָאָדָם כְּדִי שְׁיִלְמַד הַחֻכְמָה הַזֹּאת וְקָדָם בִּיאַת הַנְּשָׁמָה לְעוֹלָם הַזֶּהָר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁבִּיעַ הַנְּשָׁמָה לְעֵסֶק בְּהֵאֵי עֲלֵמָא בְּרִזֵּי דְהֵימְנוּתָא בְּרִזֵּי דְאוּרִיתָא

גם ביציאת הנשמה לעולם הבא אינה יכולה להשיג לאור עליון למעלה אל מקום הרמטה אשר שם אהלו מתחלה לחזות בנעם הויה פני מלך חיים אם לא בהתעסקות החכמה הזאת חזי מה שהזהיר לנו הרבי שמעון בן יוחאי זכרונו לברכה בזהר פרשת פקודי (דף רמז) האי חיותא וכו', ומי שלא עסק בחכמה זו בזמן עליית נשמתו למעלה אף על פי שיש בידו כמה תורה ומעשים טובים זה המלאך הגדול [יפיאל] דוחה אותו לחוץ והשרפים אשר תחתיו שהם כלם בעלי שש כנפים שורפים אותו בהבלי כנפיהם והוא חוזר ומתחדש וחוזרים ושורפים אותו עד שמתגלגלין רחמיו של הקדוש ברוך הוא עליו וחוזר ובוראו פעם אחרת והם הנשמות החושקין בחכמה זו מפני שלקו מקדם לכן רודפים אחר חכמה זאת כמאן דרדיף בתר חיים אף על גב דאיהו לא חזו מזליהו חזי. (ויקהל משה דף ה:)

אין לי הנאה בעולמי אלא בשעה שתלמידי חכמים יושבין ועוסקים ומציצים ומביטים בכבודי ובמעשה מרפכה

גם במדרש משלי היה רבי ישמעאל אומר אוי לאותה בושה אוי לאותה כלימה על זה בקש דוד המלך תפלה ותחנונים לפני המקום ואמר הויה בקר תשמע קולי וכתוב בתריה בקר אערה לך ואצפה פונת המדרש דוד היה מתפלל על יום הדין לעתיד ואמר אערה לפניך כל למודי מי שיש וכו'... צפית במרפכה צפית בגאווה שלי שאין לי הנאה בעולמי אלא בשעה שתלמידי חכמים יושבין ועוסקים ומציצים ומביטים בכבודי ובמעשה מרפכה והוגים המון הלמוד הזה פסא הכבוד האין הוא עומד רגל אחד מה הוא משמשת רגל שניה מה הוא משמשת כו' זהו הדרי זהו גדלתי זהו יפני שבני מכירין את כבודי וזה שאמר דוד מה רבו מעשיך הויה כלם בחכמה עשית מכאן היה רבי ישמעאל אומר אשרי תלמיד חכם שמשמר תורתו ולמודו בידו כדי שיהיה לו פתחון פה להשיב להקדוש ברוך הוא ליום הדין לקה ארח לחיים שומר מוסר רוצה לומר שיהא שמורה בלבבו מה שישב להקדוש ברוך הוא אם אינו יודע להשיב אוי לאותה חרפה אוי לאותה בושה אוי לאותה כלימה ועל צדיקים הוא אומר ואוהביו כצאת השמש בגבורתו הם מתגברים להשיב ונאמר להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא עד כאן.

יצא לנו מנדון דידן מהמדרש, שמצוה גדולה לעסק בחכמה הזאת שאין נחת רוח מלפני הקדוש ברוך הוא יותר כי אם לעסק בחכמה הזאת לשלמות נפשו ואם לאו יענש מי שיכול למדבר ולא אדביק הוא נדון על זה ומכרח להתגלגל על כל פנים על זה נאמר אשרי אדם מצא חכמה ויפיק תבונה.

המשך בעמוד ח

הַסְכָּמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשְׁדָּה)

כ"ד אלול תשמ"ג
לכבוד הרב גראס שליט"א
שלום רב.

הנני מאשר בזה את קבלת ספרו אכילת התרנגולים ושאר הספרים הבאים יחד, ומאד התענגתי לקרוא בהם וליהנות ממאור תורתו, אשרי יולדתו.
בכבוד ובהוקרה

שמעון אבוחצירא
רב שכונה, ירושלים

כ"ד אלול תשמ"ג
לכבוד הרב גראס שליט"א
שלום רב לכבודו.

אני מאשר בתודה רבה את קבלת ספרו היקר על מאכלות אסורות אשר בו הראה את כוחו וגבורתו אשרי יולדתו אשר בדבריו מעריב ערבים בחכמה.
תזכה להגדיל תורה ולהאדירה, בכבוד והוקרה

הרב שמעון אבוחצירא
רב שכונה, ירושלים

יוסף דוד חרל"פ

ו' אלול תשמ"ג

לכבוד ידידנו הגאון המפורסם גודר גדר ועומד בפרץ הרב שלום יהודא גרוס שליט"א,
רב דקהל מגן שאול, ברוקלין
שלום וברכה!

הרינו לאשר בזה קבלת ספריו היקרים והחשובים: נפש ישעי', אכילת התרנגולים,
זבחו זבחי צדק, מנוחת שלום, מנחת יהודא, שמירה טובה.

מכבר שכתבנו למעכת"ר שליט"א כי חבריו היקרים המה דברים העומדים ברומו
של עולם להעמדת הכשרות בעולם, וברוך ומבורך יהי' לד' ויזכה להמשיך פעולותיו
הפוריות ולהפיץ מעינותיו הטהורות חוצה.

חבוריו היקרים נחטפים מיד ליד בישיבתנו הקדושה וכל גדולינו מפליאים דבריו
היקרים, ויזכהו ד' לזכות הרבים עד מאה ועשרים שנה מתוך כל טוב.
בהוקרה ובברכה מרובה

הרב יוסף דוד חרל"פ
ראש ומנהל מדרש גבוה לתלמוד, ירושלים

זהר
השבת

יום ה' י' אדר תשמ"ג

לכבוד אדונינו הרה"ג מוה"ר שלום יודא גראס שליט"א אבדק"ק האלמין בעמ"ס ספרים רבים ונכבדים.

הנדון: אישור לקבלת ספר שחיטת ואכילת בשר כהלכה.

אני הח"מ מאשר בקבלת הספר הנ"ל קבלתי אותו בכבוד ויראה ורוממות על מפעלכם האדיר זוכים ומזכים כמו שאמרו חז"ל כל המזכה את הרבים זכות הרבים בו תזכו לכל מיילי דמיטב מן קדם אלהנא דבשמיא אמן.

אני דפדפתי בספר ונהנתי מאמירותיו אמרות השם אמרות טהורות נחמדים מזהב ומפז ומתוקים מדבש ונופת צופים השם יסייענו על מעשה רצונו ויאיר עינינו במאור תורתו ויוליכנו בנתיבות דרכו הטהורה ויצילנו משגיאות וינחנו בדרך עולם אכ"ר.

הכו"ח

הרב שלמה דהרי

הרב המקומי, מושב פדויים ד.ג. הנגב

המשך אור הזוהר מעמוד 1

יֵישׁ אַנְשִׁים גְּדוֹלִים וְחֲשׂוּבִים בְּדוֹרֵנוּ הֵמָּה חֲכָמִים וְנְבוֹנִים בְּעִינֵיהֶם לְמִסְיָה שְׁקָר בְּטַעֲנוֹתֵיהֶם הַמְזִיפּוֹת נֶפֶת תִּטְפְּנָה שְׁפֹתַי זֶרֶה רָאמוֹת לְאֹוִיל חֲכָמוֹת בְּשַׁעַר לֹא יִפְתַּח פִּיהוּ, וְיִזְרֶה הַתֵּר לְעַצְמוֹ וְאָמַר עֲדִין לֹא מְלֹאתִי כְרִסִּי לְחֵם וּבִשָּׁר בְּגַמְרוֹת וּבְפּוֹסְקִים עַד שֶׁהָעֵי הִזָּה כָּל יָמָיו לֹא יִסְפִּיקוּהוּ לְלַמֵּד אֶפְלוּ קָצַת מִמֶּנּוּ כָּל שְׁיִמְלֵא בְטָנוֹ שְׁיֵאֱכַל מִהַחֲכָמָה הַזֹּאת עַל הַשֶּׁבַע וּבִזְהָ הָעֵינִי זֶה נִפְטָר לוֹ לְבֵית עוֹלָמוֹ וּבֵין חֲכָמָה כְּסוּמָא שְׁלֵא רָאָה אֹרְהָ מְעוֹלָם וְדוּמָה לְעַטְלָף שְׁמַעִיד שְׁרָאָה אֹור גְּדוֹל וְיִדוּעַ לְכָל שְׁלֵא זָכָה לְאֹור מְעוֹלָם וְנַעֲלָמַת מְעִינֵיהֶם לְמָה סֵפֶר תּוֹרָה נִפְסָלַת בְּחֶסֶרֶן אוֹת אַחַת אוֹ מְלוּאִים וְחֲסָרוֹת תִּגְיִן אוֹתִיתוֹת גְּדוֹלוֹת וְקִטְנוֹת וְכוּ'.

(ויקהל משה דף ה')

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פְּרָשַׁת שְׁלַח

יב. סכין שהוא תחוב בכותל של עץ מבעוד יום אסור להוציאו בשבת כיון שהוא דבר מחובר אבל אם הוא תחוב בספסל וכן בכל דבר תלוש מותר להוציאו. הגה: ואם צדה ושלפה מבעוד יום אפילו בכותל שרי (בית יוסף):

סימן שטו - דברים האסורים משום אוהל

בשבת, ובו י"ג סעיפים

א. אסור לעשות אוהל בשבת ויום טוב אפילו הוא עראי ודוקא גג אבל מחיצות מותר ואין מחיצה אסורה אלא אם כן נעשית להתיר סוכה או להתיר טלטול. הגה: אבל מחיצה הנעשית לצניעות בעלמא שרי (טור) ולכן מותר לתלות וילון לפני הפתח אף על פי שקבוע שם (אור זרוע בית יוסף) וכן פרוכת לפני ארון הקודש ובלבד שלא יעשה אהל בגג טפח (בית יוסף) וכל (בו) וכן מותר לעשות מחיצה לפני החמה או הצנה או לפני הנרות שלא יכבה אותן הרוח (מרדכי ריש פרק כירה) אבל אסור לעשות מחיצה בפני אור הנר כדי שימשמש מטתו (דברי עצמו) וכן לפני ספרים כדי לשמש או לעשות צרכיו אם לא שהיה מבעוד יום טפח שאז מותר להוסיף עליה בשבת (מרדכי ריש פרק כירה):

ב. עצים שתוקעין ראשן האחד בדופן הספינה וכופפין ראשן השני בדופן השני של הספינה ופורסין מחצלת עליהם לצל אם יש ברחבן טפח או אפילו אין ברחבן טפח אם אין בין זה לזה ג' טפחים חשיבי כאהל ומותר לפרוס עליהם בשבת מחצלת דהוי ליה תוספת אהל עראי ושרי ומטעם זה מחצלת פרוסה כדי טפח מותר לפרוס שאר המחצלת בשבת וטפח שאמרו חוץ מן הכריכה:

ג. מטה כשמעמידים אותה אסור להניח הרגלים תחלה ולהניח עליהם הקרשים אלא ישים הקרשים תחלה באויר ואחר כך הרגלים תחתיהם והני מילי כשהרגלים הם דפים מחוברים כמו דפני התובה אבל רגלים של מטות שלנו וכן רגלי השלחן מותר בכל גוונא:

המשך סימן שיד - דברים האסורים משום בנין וסתירה בשבת

ז. חותמות שבכלים כגון שידה תיבה ומגדל שהכיסוי שלהם קשור בהם בחבל יכול להתירו או לחתכו בסכין או להתיר קליעתו ודוקא כעין קשירת חבל וכיוצא בו אבל פותחת של עץ ושל מתכת אסור להפקיע ולשבר דבכלים נמי שייך בנין גמור וסתירה גמורה ומטעם זה אסור להסיר הצירים שקורים גנוני"ש שאחורי התיבות אם נאבד המפתח ויש מתירים בזו ושבירת פותחות של תיבות יש מתיר ויש אוסר ויש להתיר על ידי אינו יהודי: **ח.** חותלות (פירוש מיני כלים) של תמרים וגרוגרות אם הכיסוי קשור בחבל מתיר וסותר שרשרות החבל וחותרן אפילו בסכין ואפילו גופן של חותלות שכל זה כמו ששובר אגוזים או שקדים כדי ליטול האוכל שבהם:

ט. מותר להפקיע ולחתוך קשרי השפוד שקושרים בטלה או בעוף הצלויים:

י. חותמות שבקרקע כגון דלת של בור שקשור בו חבל יכול להתירו דלאו קשר של קיימא הוא שהרי עומד להתיר אבל לא מפקיע וחותר משום סתירה ודוקא כשעשוי לקיים על מנת להסירו בשבת אבל אם אינו עשוי לקיים כלל מותר ומטעם זה מותר להתיר דף שמשמיין אותו לפני התנור ושורקין אותו בטיט שאינו עשוי לקיום (ועיין לעיל סימן רנ"ט):

יא. אסור ליתן שעוה או שמן עב בנקב החבית לסתמו מפני שהוא ממרח (פירש הערוך סיכה משיחה טיחה מריחה שיעה ענין אחד הוא) אבל בשאר דברים דלית בה משום מירוח, (הואיל ואין היין יוצא אז) (בית יוסף), מותר. ואם היה היין יוצא דרך הנקב אסור לסתמו ואפילו ליתן בו שום בדרך הערמה לומר שאינו מכוין אלא להצניעו שם ואם הוא תלמיד חכם מותר לו להערים בכך:

זהר
השבת

ד. מטה שהיא מסורגת (פירוש נארגת) בחבלים אם יש בין חבל לחבל ג' טפחים אסור לפרוס עליהם סדין משום דעביד אהלא וכן אסור לסלק בגד התחתון מעליה משום דקא סתר אהלא ואם היה עליה כר או כסת או בגד פרוס מערב שבת כשיעור טפח מותר לפרוס בשבת על כל המטה:

ה. כסא העשוי פרקים וכשרוצים לישב עליו פותחין אותו והעור נפתח וכשמסירים אותו סוגרים אותו והעור נכפל מותר לפתחו לכתחלה:

ו. כשמסדרים חביות זו על גבי זו אחת על גבי שתיים או חזו בידו העליונה ויסדר התחתונות תחתיה אבל לא יסדר התחתונות תחלה ויניח העליונה עליהן:

ז. מותר להניח ספר אחד מכאן ואחד מכאן ואחד על גביהן. הגה: הואיל ואין צריך לאויר שתחתיהן (טור) ור"ן ריש פרק תולין והמגיד פרק כ"ב):

ח. כל אהל משופע שאין בגגו טפח ולא בפחות מג' סמוך לגגו רוחב טפח הרי זה אהל עראי והעושה

א. אתו לכתחלה בשבת פטור:

ט. משמרת שתולין אותה לצאת בה שמרים לסננן ומותחין פיה לכל צד חשוב עשיית אהל ואסור לנטותה:

י. טלית כפולה שהיו עליה חוטיין שהיתה תלויה בהם מערב שבת מותר לנטותה ומותר לפרקה וכן הפרוכת:

יא. כילת חתנים שאין בגגה טפח ולא בפחות מג' סמוך לגגה רוחב טפח הואיל שהיא מתקנת לכך מותר לנטותה ומותר לפרקה והוא שלא תהא משולשלת מעל המטה טפח:

יב. הגוטה פרוכת וכיוצא בה צריך ליהזר שלא יעשה אהל בשעה שנוטה לפיכך אם היא פרוכת גדולה תולין אותה שנים אבל אחד אסור ואם היתה כילה שיש לה גג אין מותחין אותה ואפילו עשרה שאי אפשר שלא תגבה מעט מעל הארץ ותעשה אהל עראי:

**סֵפֶר
אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זִוּטָא**

-מנוקד-
עמוד דיגיטלי

המחלק ללמוד חדשי
והלמודי שנתי 354 זמנות השנה
ונספדו עליו ששה ספרים

**סֵפֶר
אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זִוּטָא**

המחלק
ל- 354
זמנות השנה
מנוקד

**הוצאה
שלישית
עם הוספות**

צילום וסרימה: אריאל גרין

הזמנת חידושי תורה ודעת

הזמנת חידושי תורה ודעת

"דראנו כבנינו שמחנו בתקונו"

הזמנת חידושי תורה ודעת

הזמנת חידושי תורה ודעת

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשֵׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

העונש אינו שווה לכל אדם

והרב מנשה בן ישראל בספר נשמת חיים (פרק נ"ג ממאמר שני דף פ"ב ע"ב) כתב בענייני גיהנם וזה לשונו: צריך שתדע בענין הגיהנם שהוא כמו הלוקח כלים ישנים. יש מהם שצריכים שטיפה בלבד, ויש מהן שצריכים שטיפה והגעלה, ויש מהן שצריכים ליבוץ, וכלי חרס שנשתמשו בו בחמין אין לו תקנה וישבר. כך הענין עצמו בעונש הנפשות, כי בהיות שהנשמה מלוכלכת באמונות הרעות או בפעולות המגונות אם לא עשה תשובה ותכבס בנתר המצות נכתם עונה ועונותיה עושין בה רושם ולא תוכל להטהר מהלכלוך אם לא בגיהנם, אבל העונש הזה אינו שווה לכל אדם, כי יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים פעם אחת ושנים, כי אין צדיק אשר יעשה טוב ולא יחטא. ואלו הם הצריכים שטיפה בלבד ואינם מתעכבים שם בגיהנם, אלא עוברים דרך העברה במהירות. והמקובלים גזרו העונש הזה כמעט לכל הקדושים אשר בארץ המה לצרף הנשמה בגיהנם מכתמים. כמו שקיבל מהם יוחני המדקדק גם כן.

ולכן תמצא שרבי יוחנן בן זכאי בכה קרוב למיתתו ואמר לתלמידיו ולא עוד אלא שיש לפני שני דרכים אחד לגן עדן ואחד לגיהנם ואיני יודע באיזה דרך מוליכין אותי, שחס ושלום לא היה חושב שלא יהיה בן עולם הבא ומשים עצמו רשע, כי איך יאמר לריק יגעתי לתוהו והבל כחי כליתי אם בארזים נפלה שלהבת מה יעשו אזובי קיר. אבל פחדו ואימתו היה להכנס דרך שם אפילו בהעברה, וירא שמא יגרום החטא שהקדוש ברוך הוא מדקדק עם החסידים שנאמר (תהילים נ) "וסביבו נשערה מאד", דיקא נמי דקתני ולא עוד אלא שיש לפני שני דרכים ואיני יודע באיזה דרך מוליכין אותי. ראה נא איך קרא לשני המקומות האלו דרך ומעבר

אשר באמצעותם מגיע הצדיק לבית עולמו ולמחוז חפצו שהוא הגן עדן של מעלה תחת כסא הכבוד אשר משם הנשמה חוצבהידי.

וכן כתוב בספרי ישמור רגליך מגיהנם, וזהו רגלי חסידי ישמור. ונראה מדברי חכמי האמת שהצירוף הזה הוא בנהר דינור שהוא הגיהנם של מעלה כאשר כתבנוקמי ויוצאים מזה הכלל רבי עקיבא וחבריו הנהרגים על קדושת שמו של הקדוש ברוך הוא. כדאיתא בזוהר פרשת אלה פקודי אינון נשמתין עילאין כגון רבי עקיבא וחברוהי באילן לא אתקרבו לאתסחאקהי באתר דנהר דינור דהא כל שאר נשמתין אתסחיין תמן והא אוקמה וכו'. וכל שכן הנהרגים בשביל להציל את ישראל כגון אותם שני אחים שנהרגו בלוד פפוס ולוליאנוס דאמרינן בגמרא (כ"ב י) דאין למעלה ממחיצתן דודאי אינם צריכים להצרף שם.

אולם הנשמות אשר צריכים שטיפה והגעלה ומתעכבים בגיהנם איזה זמן מועט הם מהבינונים. והצריכים ליבון הם נשמות הרשעים, כאשר הם כבגד המנוגע אשר כובס ושב הנגע שאין לו תקנה אלא בשריפה. ויש בהם מדרגות כי יש שנידונים שנים עשר חדש משפט רשעים בגיהנם שנים עשר חדש. ואחר הימים האלו תשוב הנשמה למקומה זכה ונקיה, ועל אלו נאמר (זכריה י"ג) והבאתי את השלישית באש וצרפתים כצרוף הכסף. ובעבור זה אמרו בקידושין (דף ל"א) על ענין כיבוד אב ואם מכבדו בחייו מכבדו במותו. ואומר כך אמר אבא מורי הרניני כפרת משכבו והני מילי בתוך י"ב חדש, לאחר י"ב חדש אומר זכרונו לחיי עולם הבא.

ויש שנדונים יותר, אבל לא בעונש כל כך חזק, ככתוב בספר החסידים (סימן מ"ז). ויש מן הרשעים שמפסידים את נשמתם ולא תספיק אש של

הערות

קיד. בספר צפנת פענח כתב, שמעתי כי לעתיד לא יהי גיהנם, רק מכניסין הרשעים לג"ע וזה לו גיהנם יחשב, ששומע שם מתפללין בשמחה וריקוד ולומדים תורה בהתמדה וזה לו לצער יחשב שלא הי' מורגל בזה, א"כ בזה עצמו שהצדיקים מתעדנין בו, הרשעים נידונין.

ובספר תולדות יעקב יוסף כתב גם כן כי אין לרשעים גיהנם יותר ממה שמכניסין אותן לגן עדן שאין שם אכילה ושת' ותאוות עולם הזה, רק הצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם הם שהיו פחותי הערך בעיני גסי הרוח שהיו סרוחים בעיניהם כמו שכתוב וחכמת סופרים תסרח, ועתה הם בראש הקרואים ומתעדנין בתענוגי התורה והתפלה.

קמ"ז. וזה הדעת אשר דחה אבקת רוכל בקנה הרצוען.

קמ"ז. לטבול.

גיהנם לצרפם, וכן אחר קבלת עונשם יכרתו ויאבדו, ועליהם נאמר (מלאכי א) ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגלי הצדיקים.

האפיקורסים ומינים הם בעונש תמידי, ככלי חרס שאין לו תקנה. והמדרגה התחתונה אשר היא ככלי חרס שאין לו תקנה, הם הנשמות שנתלכלכו בדעות הרעות כאפיקורסים ומינים, והם בעונש תמידי ועליהם נאמר (ישעיה' ס"ו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר וכו'. (ועניינים כאלו מהנפש והגוף תמצא בחוכת הלכות שער חשבון הנפש וברבינו יונה ז"ל).

ומה שדעתי נוטה בענין עונש הגוף עם הנשמה בגיהנם הוא באופן זה. שכשם שהמצוה אשר עושה האדם נעשית גוף כמו שקבלנו מרבותינו זכרונם לברכה. ובהשלמת קיום המצות נשלם ונגמר זה הגוף המשוכלל למעלה מסיבת המצוה בהפרד הנשמה מהגוף החומרי הזה עולה ונכנסת ומלבשת בגוף של מעלה אשר עשה מהמצות שעשה. כן מן העבירות שאדם עושה מתפעל ונברא גוף טמא מצד הקליפות דבצאת נפש הרשע מגופו מכניסין אותה באותו גוף הטמא כנזכר, ונידונים שניהם יחד. וזה הגוף הטמא הוא כדמותו כצלמו כגוף המושלך בקבר. ובהיותם שניהם מתכונה אחת כדרך התאומים. כשמגיע נזק וצער לגוף הטמא מגיע גם כן נזק וצער לגוף שבקבר כדוגמת התאומים כשחש ראשו של זה חש גם כן ראשו של האחר. וזה ענין רבי עקיבא שמצא אדם מת טעון קיסין ובורח על ההרים ושאל מה טיבו והגיד לו שהוא מת, וגזרו עליו לכרות עצים הוא בעצמו, כדי לשרוף אותו בכל יום. זהו כללות המעשה עיין במקומו באורך.

כי הנה הגוף הזה אשר מצא רבי עקיבא הוא הגוף הטמא שעשה מהעבירות לדון נפשו בתוכו כמדובר, שגוף המת עצמו תמצאנו לעולם שם בקבר. וכשדנים לגוף הטמא הנעשה מהעבירות מרגיש גם כן הגוף שבקבר, מסיבת נפש הבהמית שנשארה עמו בקבר כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה. ואחר השלמת עונשו במשפט גיהנם מתעכל הגוף הטמא הנעשה מהעבירות והנשמה עולה למעלה וטובלת בנהר דינור ונכנסת בגוף הנעשה מן המצות אם עשה, ואם לא עשה, מגלגלין אותה בזה העולם כדי שיקיים המצות לעשות גוף קדוש להתלבש בו אחרי מותו. זהו דעתי בענין עונש הנשמה עם הגוף.

כל שמתרבים הרשעים, כן מתרחב גיהנם שלמטה.
 ובענין מהו גיהנם של מטה הוא מקום גדול מחזיק רבבות, וכל מה
 שמתרבים הרשעים גם כן מתרחב יותר, ויש שם כמה מיני
 מדורות זו קשה מזו לדון שם לכל אחד ואחד כפי העונש הראוי לו, והוא
 למטה בארץ, ויש בו ג' פתחים, אחד ביס, ואחד במדבר, ואחד בישוב,
 וכל אחד נכנס בפתח הראוי לעונש כפי מעשיו, משום דיש הפרש וצער
 לנכנס בפתח זה מפתח זה, והאש הנמצא שם הוא גדול ס' פעמים מהאש
 של עולם הזה כאמרם ז"ל (ברכות נ"ז) אש של עולם הזה הוא אחד מס'
 מאש של גיהנם. ויש שם גחלים כהרים וגבעות, ונמצא בתוך גיהנם נהרי
 נחלי זפת וגפרית שנובעים מן התהום.

זהר השבת

קונטרסים
"זהר השבת"
לפי סדר פרשיות השבוע
 ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

השתתף גם אתה בהדפסת הספרים
 ותזכה להנות מזהר השבת
-עלות הדפסת קונטרס \$260-
כל הקודם זוכה!

לקניית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת":
0548-436784

(ניתן לזרום לע"ג דפואה. הצלחה וכו')

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

עוון צלפחד

צל חד חלק על שבת, שהיה (במדבר 10) מקושש עצים. מי אותם עצים? אותם עצים אחרים, כמו שאמרנו. ואלו דברי (אילנות) חל, וחל בקדש לא שורה, (מכאן והלאה דברי חל בשבת אסור ודאי) שחלק על שלום שלמעלה.

אסור להראות עצב בשבת

כמו זה בשבת, מי שיושב בתענית בשבת, מתוך צערו מראה עצב, ובשבת שולט אותו רקיע עליון, אותו שנראה בשמחה, שהוא שמחה ומשמח לכל. אותו שיושב בעצב, משום שהוא שולט, מוציא את אותו האדם מאותו הענש שנגזר עליו, והרי נאמר סלו - הבו כבוד ורוממות לאותו שרוכב בערבות, שהוא שמחה ומשמח לכל, הרקיע שעל גבי החיות בי"ה שמו ודאי, שהרי באותו מקום השם הזה נכלל.

עוון צלפחד

צלפחד פליג על שבת, דהוה מקושש עצים. ומאן אינון עצים. אינון אילנין אחרנין בדאמרן. ואינון מלין (ס"א אילנין) דחול, וחול בקדש לא שרייא, (מכאן והלאה מילי דחול בשבת אסיר ודאי) דפליג על שלמא דעלמא.

אסור להראות עצב בשבת

(ח"ב קס"ה, ב)

בגוונא דא בשבת, מאן דיתוב בתעניתא בשבת, מנו צעריה אחזי עציבא, ובשבת שלטא ההוא רקיעא עלאה, ההוא דאתחזי בתדות, ואיהו חדה ותדי לכלא. ההוא דיתוב בעציבו, בגין דאיהו שלטא, אפיק להווא בר נש מהווא עונשא דאתגזר עליה, והא אתמר, סלו: הבו יקר, ורוממו להווא דרוכב בערבות, דאיהו חדה ותדי כלא, רקיעא על גבי חיותא בי"ה שמו ודאי, דהא בהווא אתר שמא דא אתפליל. ועליו

לפניו, בגין דלא אצטרף לאחזקה
קמיה עציבו, כמה דאתמר.

(ח"ב ר"ז, ב)

האי מאן דשרי בתעניתא בשבתא,
תרי מתערי עליה קמו מלכא
קדישא. חד, ההוא רוחא עלאה
קדישא דאצטרף לאתענגא, ולא
אתענג. וחד, ההוא ממנא דקיימא על
מאן דשרי בתעניתא, וסנגר"ה שמייה.
וסלקין קמו מלכא קדישא, ומתערי
עליה.

וההוא רוחא אסתלק גריע מההוא
אתהנותא דלתתא. וכד האי
רוחא לא אשתלים לתתא, רוחא
אחרא דלעילא לא אשתלים. בין
דלא אשתלים לתתא ולעילא, בדין
אתחזי ההוא בר נש לאתלפיא,
ולאתעגשא. אלא בין דאשתלים
זמנא אחרא, וההוא ממנא דאתמנא
על ענוייה ותעניתא, אשתלים גו אינון
ממנא אחרנין, בענונא דלעילא,
קורעין ליה כל גזר דינא, דאתגזר
מאינון שבועין שנין עלאין.

למלכא דחדרי בהלולא דיליה, וכל
בני נשא תדאן עמיה, חמא
חד בר נש יהיב בקולר, פקיד עלוי,
ושרייהו, בגין דישתבחון בולא
בתדוה.

ועלזו לפניו - משום שלא צריך
להראות לפניו עצב, כמו שנתבאר.

זה מי ששורה בתענית בשבת, שנים
מתעוררים עליו לפני המלך הקדוש.
אחד, אותה רוח עליונה קדושה
שהצטרף להתענג ולא התענג.
ואחד, אותו ממנה שעומד על מי
ששרוי בתענית, ושמו סנגר"ה.
ועולים לפני המלך הקדוש
ומתעוררים עליו.

ואותה רוח מסתלקת חסרה מאותה
הנאה שלמטה. וכשהרוח הזו לא
נשלמה למטה, רוח אחרת שלמעלה
לא נשלמה. כיון שלא נשלמו למטה
ולמעלה, אז ראוי אותו אדם
להתקלל ולהענש. אלא כיון שנשלם
בזמן אחר, ואותו ממנה שהתמנה
על ענוי ותענית נשלם בתוך אותם
ממנים אחרים בענג שלמעלה,
קורעים לו כל גזר דינו שנגזר
מאותם שבועים שנים עליונים.

למלך ששמח בהלולא שלו, וכל בני
האדם שמחים עמו. ראה איש אחד
נתון בקולר, צוה עליו והתירוהו,
כדי שכלם ימצאו בשמחה.

מְדוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?

אֵיטָא בְּמִדְרָשׁ תַּנְחומָא (פְּרֻשַׁת בְּחֻקוֹתֵי סִימָן ג): "רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר אִם אֵין עוֹשִׁין תְּשׁוּבָה מֵעַצְמָן, הַקָּב"ה מַעְמִיד עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ שְׂגִזְרוֹתָיו קְשׁוֹת בְּהֶמְקָן, וּמִשְׁתַּעֲבָד בְּהֶן, וּמִתּוֹךְ כֵּךְ עוֹשִׁין תְּשׁוּבָה, שְׂנַאֲמַר (יִשְׁעִיהוּ נֹט): "כִּי יָבֵא כְּנֶהֱרַ צֶר רֵיחַ ה' נּוֹסְסָה בּוֹ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל" ע"כ.

וּבְדוּרֵינוּ אֲנּוּ הַעֲמִיד לָנוּ הַקָּב"ה אֶת מֶלֶךְ פָּרֶס - 'אִירָאן', יִמַּח שְׁמוֹ וְשֵׁם זְרַעוֹ וְרוֹצֵה לְכַלּוֹתֵינוּ. [וְשְׁמוֹ "הֶמְן" כֵּךְ אָמַר לְבַד שֶׁהוּא נִכְדָּו - וְגַם שְׁמוֹ

א. ועיין מהרש"א בחידושי אגדות יומא (פ"ו ע"א) על הפסוק כי אנכי בעלתי וגו', שכולם יחזרו בתשובה על ידי שיעמיד הקב"ה מלך כהמן ומחזירן למוטב, עיין שם .

ב. בשיעור המוקלט פרשת וארא, של כבוד הרב שמעון דהן שליט"א, הוא אמר בין שאר הדברים, כשהזכיר את נשיא אירן, ששמו עולה בגימטריה כשמו של הצורך העמלקי מפרס העתיקה, המן הרשע.

האמת היא שהיה קשה לי קצת להבין לפי איזה חשבון הגיע כבוד הרב לגימטריה הזו, אבל בס"ד נראה לי שיתכן שהבנתי את החישוב הנכון.

שמו של נשיא איראן, כפי שאנחנו מכירים אותו הוא מחמוד אחמדינז'אד. אבל מסתבר שזה לא בדיוק השם שלו... השם של נשיא איראן נכתב כך בפרסית: محمود احمدی نژاد, האות המסומנת באדום היא האות שגורמת את הבלבול בהגיית שמו של הנשיא הפרסי. השפה הפרסית אמנם משתמשת מזה מאות שנים באלף בית הערבי, אך ההגייה של האותיות בפרסית שונה מהגייתם בערבית. הגיית האות "ח" באלף בית הערבי, נעשית על ידי הפרסים כהגיית האות ה"א. רק הגיית האות ח'א (כמו כ' רפויה) הערבית נהגית כמו בערבית [מי שרוצה פרטים נוספים להגייה הפונטית הפרסית יוכל לבדוק בויקיפדיה בקישור הזה. אגב, האות ם היא תוספת פרסית לא"ב הערבי, והיא נהגית כ-ז, כמו ן בצרפתית. לכן הפרסים הוגים את שמו של הנשיא האיראני בתור "מהמוד אהמדי נז'אד"].

כעת אפשר לראות ששמו הפרטי של הנשיא האירני, כפי שהאירנים הוגים אותו, כפי שהוריו קראו לו כשנולד, שונה מכפי שהוא נכתב בתקשורת. אם כן שמו הפרטי של הנשיא האירני הוא "מהמוד", תשאירו את ה"מה" ההתחלתיים, ו+ד"י, תוסיפו את ה-מ' השניה ותקבלו 50, כלומר נ', והנה מצאתם ש"מהמוד" הוא בדיוק המן...

אגב, קראתי לפני מספר חודשים חידוש של מישהו, לגבי השם השני של הגמד האירני: "אהמדי". למעשה השם "אהמדי נז'אד" משמעותו הוא נצר למשפחת אהמד (ר' כאן בשיחה בויקיפדיה "ומשמעות השם כולו") וזה מזכיר מאוד את שם משפחתו של המן, כמתואר במגילה: "המן בן המדתא האגגי" (אסתר ג).

בְּאִירָנִית כָּד] עַל כֵּן צָרִיכִים אֲנַחְנוּ לְהִתְחַזֵּק בְּיוֹתֵר בְּעֵנֵן הַכְּשָׁרוֹת, וּלְהִזְהָר מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת בְּכָל צַד שֶׁהוּא.

שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה "גִּר' אֲשֶׁר קְרוּיזי שְׁלִיט"א: מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה אֶצֶל הַבֵּית אֶהְרֵן מִקְאָרְלִין זְצוּק"ל, שְׁאֶחָד מִמְּקוֹרְבָיו עָשָׂה לוֹ טוֹבָה מְסוּיִימָת, וּמִצַּד חַיִּיב הַכֶּרֶת הַטּוֹב, אָמַר לוֹ הַבֵּית אֶהְרֵן - שִׁיבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ אִיזָה בְּקֶשֶׁה וְיִשְׁתַּדֵּל לְפַעוּל עֲבוּרוֹ, וְאָמַר לוֹ שְׁחַפֵּץ הוּא שְׁהַבֵּית אֶהְרֵן יִפְעַל עֲבוּרוֹ - שְׁלֹא יִבְשַׁל בְּמַאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת. נֶאֱמַר הַבֵּית אֶהְרֵן אֲנַחָה עֲמוּקָה וְאָמַר לוֹ שְׁזָה דְבַר קֶשֶׁה מִדְּאִי לְפַעוּל עֲבוּרוֹ.

וּבִסְפָר מְאוּר וְשִׁמְשׁ (פְּרֻשַׁת מְשַׁפְּטִים) כְּתַב דְּבָרִים מְבַהִילִים בְּעֵנֵן זֶה, וְז"ל: "וּמָה הִיא תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה - הֵיִינוּ לְקַיִים כָּל הַגְּדָרִים וְהַסִּיָּגִים שֶׁעָשׂוּ חַז"ל, וְלִשְׁמוֹר עֲצֻמוֹ מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, אֲפִילוֹ הֵן רַק מִדְּקָדוּקֵי רִבְנָן" ע"כ.

אֲחֵי הַיְקָרִים אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיבְקָה לְעֲצֻמוֹ, לְהִזְהָר בְּדְבַר הַזֶּה, וּלְהַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹ מִרְדַּת לְשֹׂאוֹל תַּחְתִּית, וּמִכָּל מִינֵי מְרָאִין בִּישִׁים, וּלְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ רַק טוֹב וְיִשׁוּעוֹת בְּכָל הָעֲנִיָּנִים.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."

- עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זוה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זוה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. -

ובזוה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

"לוקסוס - עד מתי אתה מוכֵּה ממונם של ישראל"

המשך התקנות

ב. להגיש בסעדת החתונה רק בכלים של פלסטיק, כמו בסעדות-ברית וקדוש, וזה יהיה הרבה יותר זול וקל, כמוכן. זה גם ימנע את כל הלוקסוס, כיון שגם בעוה"ר, כדי למצא חן בעיני האנשים באים מצידים בבגדים יקרים מאד. השם ירחם.

ג. אין להגיש בסעדת חתונה רק בשר עוף ודגים, ועוד מאכל אחד - ולא 5 מיני דברים, או יותר. (ובודאי שלא בשר בהמה, הנאסר על ידי כמעט כל גדולי ישראל והצדיקים, וחלילה להכשיל הרבים, ביום סליחה וכפרה לחתן וכלה, בו מבקשים מה' לראות שמחה ונחת אצל יוצאי-חלציו, ולא להכעיסו במעשה ידיו).

ג. העקר, להעלות את האביונים על ראש שמחתו, כמוכא בסה"ק.

ד. לאסור לעשות "מאווי" על החתונה, לישיבה או לקהלה, שעולה לכל הפחות \$1000, שראשי הקהלה והעשירים, והכל לפי עשרו, כי לעשר אין די זה לקנס שילמדו מזה ראיה, ויתחילו התקונים הנ"ל ויעשו להם כבוד גדול.

טו. עטרה הראשונים (או יותר) שיתחילו בתקנות הנ"ל יזכו, שהרבנים הלוחמים לתקן פרצת הלוקסוס יפארו את השמחה שלהם, וירקדו עם החתן זמן רב. וזה יהיה להם לזכות גדול שיתרו על כל הלוקסוס. ובאמת זה ממש ענין של פקוח נפשות - והרבנים חייבים לעשות ולתקן בכל מה שאפשר.

ז. לעשות ועד של רבנים וקהלות.

ח. חשוב לסדר ועד של 10 אנשים בכל קהלה וקהלה, וכל אשר יאמרו הנהלת הועד - קדוש יאמר להם.

ט. העובר על התקנות, ענוש יענש בפתר שאת.

כ. סכום האנשים המזמנים, כפי תקנות הועד: קרובי המשפחה מתר להם לאכל סעדה ולא יותר. ושאר האנשים יאכלו רק עוגה [קעיק] מפרות ולא

יותר, ולא סוויט טעקעל (ובתצורבות) ש'ל כל מיני פּרעסעריי, זולל וסובא בעמידה והליכה (עי' טעמי המנהגים).

כא. אסור לקחת יותר מ-4 מנגנים שלא אחזו בהם איזה אסור וכו' (באסור גמור).

כב. לסדר, שיהיו שני אנשים שיהיה להם מוזיק-טעיפס, וגם כן (מייקס) רק קולות גדולים שישמעו בכל החתונה, וגם כן טעיפס של יוסעלע רוזענבלאט והדומה, וישמעו גם כן חזנות באותו המחיר.

כג. לא לעשות שבת פלה [קאנגראטולעשען] רק קצת עוגה ופרות. או, אם אפשר, לא לעשות כל השמחה הזאת בבית - כי כל אחד צריך לקנות רהיטים חדשים וכו' בגלל השמחה הזאת. וד"ל.

את האולמות הגדולים, יחלקו בעלי-הבתים לעשרה חלקים, ויהיה די מקום לעשות שמחות, כי כעת קשה למצא מקום וצריכים לנדד למרחקים, וזה גורם הרבה טרחא וצרות, תערובות ופריצות, לוקסוס ובוטולים להקרואים. וגם גורם, שכל פעם עשויים שלא בזמן שהיה צריך להיות.

כד. מי שעושה חתונה באולם גדול, צריך לשלם קנס גדול (שלא יזרקו אותו מהקהל שלו), והפסד הזה? תנו להכנסת פלה לעניי העיר ות"ח עניים.

כה. אסור להקרואים להביא לחתונה את כל הילדים שיש לו, רק הילדים לאחר בר מצוה וכדומה, כפי שיתקנו. הילדים, אסור להם לאכל סעדה בשום אופן (כפי תקנות הועד), ולא יתנו לילדים שלחן משלהם של כל הפרעסעריי, ורק יתנו להם פרות וכדומה, כי די מה שמרגילים ומחנכים אותם במוסד ובביתם לכל תאוות ותענוגות, אבל לא לעשות מזה דבר שפריים.

כו. רצוי מאד, אם אפשר, לעשות חתנות בערב שבת, והחפה יהיה באמצע היום. בליל שבת יעשו בבית המדרש הסעדה, ורק ישתו לחיים ופרות וכו'. כמובן שהרבנים יבואו להחתנות האלו. (ועיין בדף מ"ב סימן ט"ז).

כז. תקנות אלו יהיו רשומים בלוח התלוי בבהכ"ס. וקנס יטילו על כל הפורץ גדר דת תקונים הנ"ל.

כח. בחדש הראשון של התקנות, יהיה מתנדב אחד שיפרסמוהו ברבים שעבר על תקנה הנ"ל ושלם קנס 5 אלפים דולר ויותר, והוא יודה על זה, כדי שכל הקהל ישמעו ויראו (כדרך שמוכרים עליות בעד 5000\$ ויותר). וזה יעזר הרבה המשר בעמוד כב

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

ד. כָּל מְקַצֵּה אֵין אָסוּר אֶלָּא בְּטִלְטוּל (פרוש שְׁמַנְדָּבד הַמְקַצֵּה בְּיָדוֹ) אֲבָל בְּנִגְיָעָה בְּעֵלְמָא שְׂאִינוּ מְנַדְּדוּ שְׂרִי (ש"ח ס"ג ב רמ"א). וְאֶפְלוּ אִם הִנְגִּיעָה לְצַרְךָ הַמְקַצֵּה כְּגוֹן שְׁכּוּפָה כְּלִי עַל הַמְקַצֵּה לְשִׁמְרָה אַף עַל גַּב שְׁנוּגָע בְּהַמְקַצֵּה שְׂרִי (מ"מ, ביאור הגר"א, דרך החיים, משנה ברורה ש"ח סעיף קטן י"ז, דלא כמגן אברהם ש"י ס"ו, והגר"ז לא הכריע).

ה. אִם מְטִלְטֵל בְּיָדוֹ הַתֵּר וְעַל יָדֵי זֶה מְתַנְדָּבד מְקַצֵּה מְכָל מְקוֹם פִּיּוֹן שְׁפִנְתוֹ לְהַמְתֵּר שְׂרִי (שי"א ס"ח, פרי מגדים ומשנה ברורה ש"ח יט).

ו. כָּל עֵקֶר אָסוּר טִלְטוּל דְּוָקָא בְּמְטִלְטֵל בְּיָדוֹ פְּדָרְכוּ, אֲבָל בְּמְטִלְטֵל בְּנִפְיַחַת פִּיּוֹ, אוֹ בְּגוּפוֹ, אוֹ כְּלֹאֲחֵר יָד שְׂרִי אֶפְלוּ בְּכּוֹנְתוֹ לְצַרְךָ הַמְקַצֵּה כְּגוֹן שֶׁלֹּא יֵאבֵד אוֹ יִפְסֵד וְכִיּוֹצֵא (ש"ח ס"ג, שי"א ס"ח, ואחרונים שם).

ז. אַף עַל גַּב דְּאָסוּרָה בְּטִלְטוּל מְכָל מְקוֹם מְתֵר לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ כְּשֶׁהוּא בְּמְקוֹמוֹ כְּגוֹן לְשַׁבָּת עָלָיו (ש"ח ס"כ משנה ברורה סעיף קטן פ"ב, ומה שכתב במשנה ברורה בשם המאירי דשלא לצורך יש לפרש נ' הכוונה, דידיים עסקניות ויש לחוש שאגב טירדתו ישכח ויטלטל בידים).

ח. אַף עַל גַּב דְּכָלֵל מְסוּר בְּיָדֵינוּ שְׂאִין אָסוּר בְּמְקַצֵּה רַק בְּטִלְטוּל אֲבָל בְּנִגְיָעָה שְׂרִי (ש"ח ס"ג) מְכָל מְקוֹם כְּשִׁישׁ מִשּׁוּם כְּלוּי הַמְקַצֵּה בְּיָדֵים כְּגוֹן לְהַדְלִיק בְּיוֹם טוֹב עֲצֵי מְקַצֵּה לְכִלּוֹתוֹן אָסוּר.

י. מְתֵר לְטִלְטֵל מְקַצֵּה בְּמְקוֹם הַפְּסֵד לְדַעַת יֵשׁ אוֹמְרִים אֶפְלוּ בְּמְקוֹם שְׂאִין לְחֵשֶׁשׁ שְׂבִיבָא לְעֵבֵר אָסוּר חֲמוּר (ח"א כלל מ"ה ס"ו, ועיין סימן של"ד משנה ברורה סק"ד-ו וב"ח שם).

יא. יֵשׁ אוֹמְרִים דְּמְקַצֵּה מְתֵר לְחוּלָה שְׂאִין בּוֹ סִכְנָה אֶפְלוּ לְאַכֵּל (ישועות יעקב סוף סימן ש"ט, תפא"י בכלכלת שבת "בוזה הכלל וכו'" אות ג, ובפתחי תשובה יורה דעה קנ"ה סק"ה דדעת הגרע"א להתיר), וְיֵשׁ אוֹסְרִים (חיי אדם כלל ס"ט סעיף ט"ז, שאלות ותשובות לחם שלמה אורח חיים נ"ו אליבא דהגרע"א, עיין שם). וּמֵאֲכָל מְקַצֵּה הֵינּוּ כְּגוֹן חֶלֶב שְׁנַחֲלָב בְּשַׁבָּת, אוֹ פְרוֹת שְׁנִשְׂרוּ מִן הָעֵץ בְּשַׁבָּת וְכִיּוֹצֵא.

יב. אֲבָל לְקָטָן לְכוּלֵי עֵלְמָא מְתֵר לְהַאֲכִיל מְקַצֵּה (מגן אברהם ש"ח סעיף קטן ט"ו, ח"א, הגרע"א ישועות יעקב, משנה ברורה, וכל אחרונים). וְאִם אֵין הִתְיַנּוֹק רוּצָה לְאַכֵּל מְתֵר לְהֵאֵם לְטִלְטֵל הַמְקַצֵּה וּלְהַאֲכִילוֹ (מגן אברהם ומשנה ברורה, שם).
המשך יבא

מֵאֵד, בַּע"ה, שֶׁכֵּל אֶחָד יִסְפֹּר בְּבֵיתוֹ וַיִּפְחָדוּ שְׂלֵא יִזְרְקוּ אוֹתוֹ מִהַקְּהָל. דְּבַר זֶה גַם לְתוֹעֵלָת, שֶׁהוּא יִזְרַז אֶת הַקְּהָל הַרְחֵב שֶׁלֹּא כִּדָּאֵי לְזַלְזַל בְּתַקְנֹת הַנ"ל, כִּי הַקְּנָס עוֹלָה יוֹתֵר מִהַחֲתָנָה שְׁלוֹ.

כט. לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֲפָה בְּאֲמֻצֵּעַ הַיּוֹם, כְּדֵי שְׂיָבֹאוּ רַק מִסְפָּר מְצַמָּם שֶׁל הַמְשֻׁפָּחָה, וְסִעֲדַת הַחֲתָנָה תִּהְיֶה בְּלִילָה, (עֵינן סִימָן י"ח אוֹת תַּתע"ג).

ל. בְּמִסְבּוֹת בַּר מְצוּהָ וּבְרִית מִילָה יִשְׁתַּתְּפוּ רַק 10 עַד 20 אֲנָשִׁים קְרוֹבִים, וְלֹא יוֹתֵר. גַּם מִה שְׂיִגָּשׁ לְאוֹרְחִים יִהְיוּ רַק פְּרוֹת וְעוֹגוֹת, וְלֹא יוֹתֵר.

לא. לְסִדֵּר קוֹנְטְרָסִים עַל הַלּוֹקְסוֹס בְּג' לְשׁוֹנוֹת: בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ, אִיִּדִישׁ וּבְאֲנֻגְלִית - וְלִהְדְּפִיס שֶׁם הַתַּקְנֹת שֶׁל כָּל הַקְּהֵלוֹת הַנ"ל.

לב. לְפָרְסֵם הַתַּקְנֹת מִהַקְּהֵלוֹת. וְכֵן גַּם מֵאָה הָאֲנָשִׁים הָרֵאשׁוֹנִים שְׂיִקְמְצוּ בְּהוֹצָאוֹת, יִהְיוּ כְּמוֹ "מְלַךְ הַהֵלְכָה" וְכוּ', וְיַעֲנִיקוּ לוֹ כְּבוֹד גָּדוֹל, כְּמוֹכֵן. גַּם יִתְּנוּ לוֹ תַּעֲוֹדָה עַל שְׂשֻׁמֵר תַּקְנֹת הַנ"ל, וְהֵי מִן הַעֲשָׂרָה הָרֵאשׁוֹנִים.

לג. גַּם לְפָרְסֵם "קוֹל-קוֹרָא'ס, כְּמוֹ "לוֹקְסוֹס לּוֹקְסוֹס - עַד הֵיכָן הוּא מְגִיעַ?" וְכִדּוּמָה.

אַחִים יְקָרִים - לֹא עֵת לְחֻשׁוֹת!!!

וְכָל קְהֵלָה יִפְרָסְמוּ אֶת הַקו"ק, שֵׁם הַקְּהֵלָה, וְיִתְּלוּ אוֹתוֹ בְּכָל לִוְחוֹת-הַמּוֹדְעוֹת שֶׁל הַקְּהֵלָה

ג.ב. מְסַפֵּר עַל כ"ק מְרֻן רִשְׁכֵּבָה"ג הָאֲדָמוֹר מְגוֹר בַּעַל הַלֵּב שֶׁמְחָה זִיעוּכִי"א, אֶחָד מִחֲסִידָיו עָשִׂיר יָדוּעַ הִגִּיעַ ל"לֵב שֶׁמְחָה" לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ רְשׁוֹת לַעֲשׂוֹת חֲתָנָה מִפְּאֶרֶת לְאֶחָד מִצְאָצְאָיו, [כִּי־דוּעַ שֶׁהוּא הִנְהִיג תַּקְנֹת חֲדָשׁוֹת לְצַמָּם בְּכָל הָאֲפָשׁוּר בְּשִׁמְחַת חֲתָנָה, בַּר מְצוּהָ וְכוּ'].
 וְכָא לְבַקֵּשׁ רְשׁוֹת שְׁהִיּוֹת וְהוּא עָשִׂיר גָּדוֹל וְיִכּוֹל לְהַרְשׁוֹת לַעֲצָמוֹ עָרִיכַת חֲתָנָה מִפְּאֶרֶת, לְכֵן הוּא מְבַקֵּשׁ עַל כָּךְ רְשׁוֹת מִהַרְבֵּי!

עָנָה לוֹ הַרְבֵּי: אִם כֹּךָ, אִם אֶתָּה עָשִׂיר כְּזֶה, אֲנִי מְצִיעַ לָךְ לְקִנּוֹת לַעֲצָמָךְ רַבִּי חֲדָשׁ!!!

[הַלּוֹאֵי שֶׁהָאֲדָמוֹרִים שֶׁל דּוֹרְנוּ יִלְכוּ בְּעַקְבוֹתָיו, וְיִנְהִיגוּ בְּקַהֲלוֹתֵיהֶם אוֹתָן תַּקְנֹת חֲשׁוֹבוֹת].

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

אין עולם אלא לאותם חברים שמשתדלים בתורה ויודעים נסתרות התורה

ח"ב פט ע"א

רבי יודאי שאל את רבי שמעון יום אחד שנכגש עמו בדרך, אמר לו, רבי, הרי פתוב (בפרשת השבת) בפרשה זו שבת שאמר ישעיה, שכתוב כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו', ונתתי להם בביתי ובחומותי וגו'. מה זה אומר?

אמר לו, קפוטקאי, קשר את חמורך בגדר ורד, שדבר תורה צריך צחות, או הפך לאחורך ולך אחרי ותכון לבך. אמר לו, משום מורי עשיתי את הדרך, ואחרי מורי אסתכל בשכינה.

אמר לו, בא וראה, דבר זה הרי פרשוהו החברים ולא פשו דבר. כה אמר ה' לסריסים, מי הם הסריסים? אלו הם החברים שמשתדלים בתורה ומסרסים עצמם כל ששת ימי השבת ועוסקים בתורה, ובלייל השבת מזרזים את עצמם בזווגם משום שיודעים הסוד העליון בשעה שהגבירה מזדגגת במלך.

ואותם חברים שיודעים סוד זה, מכונים לבם לאמונת רבונם,

רבי יודאי שאיל ליה לר' שמעון, יומא חד דאערע עמיה בארחה, אמר ליה, ר', הא כתיב (ס"א בפרשתא דשבת) בפרשתא דא שבת, דאמר ישעיה, דכתיב, (ישעיה נו) כה אמר יי' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו', ונתתי להם בביתי ובחומותי וגו'. מה קא מיירי.

אמר ליה, קפוטקאה, חמורך קטרי בטיפסא, ונחית, דמלה דאורייתא בעי צחותא. או אפכי לאחורך, וזיל אבתראי, ותכוון לבך. אמר ליה, בגיניה דמר עבידנא ארחה, ובתריה דמר אסתכל בשכינתא.

אמר ליה, תא חזי, מלה דא הא אוקמוה חברייא, ולא פרישו מלה. כה אמר יי' לסריסים. מאן סריסים. אליו אינון חברייא, דמשתדלי באורייתא, ומסרסי גרמיהו כל שיתא יומין דשבתא, ולעאן באורייתא, ובליילא דשבתא מזרזי גרמיהו בזווגא דלהון, משום דידיעי רזא עלאה, בשעתא דמטרוניתא אדזוגגת במלכא.

ואינון חברייא דידיעין רזא דא, מכוונין לבייהו למהימנותא

דְּמַאֲרִיהוֹן וּמִתְבָּרְכָאן בְּאִיבָא
 דְּמַעִיהוֹן בְּהוּא לִילְיָא. וְדָא הוּא
 דְּכַתִּיב, אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר,
 (בראשית לז) וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר.

וְאֶקְרוּן סְרִיסִים וְדָאִי, בְּגִין
 לְחַפְאָה לְשַׁבְתָּא לְאַשְׁכַּחַא רַעוּא
 דְּמַאֲרִיהוֹן, דְּכַתִּיב וּבַחֲרוּ בְּאֲשֶׁר
 חִפְצְתִּי. מָאִי בְּאֲשֶׁר חִפְצְתִּי. דָּא
 זְוּגָא דְּמִטְרוּנִיתָא. וּמַחְזִיקִים
 בְּבְרִיתִי, כְּלָא חַד, בְּבְרִיתִי סִתְּם.
 זְכָאָה חוּלְקִיָּה דְּמָאן דְּאַתְקַדְּשׁ
 בְּקְדוּשָׁה דָּא, וְיִדַע רְזָא דָּא.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד
 וְעִשִׂיתָ כָּל (דף פ"ט ע"ב) מְלֹאכְתְּךָ
 וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְגו',
 כָּל מְלֹאכְתְּךָ, בְּאִינוּן שִׁיתָא יוּמֵי
 עֲבִידְתִּיהוּ דְּבְנֵי נִשְׂא וּבְגִין הָאִי
 מְלָה. לֹא מְזַדְּוּגֵי חֲבַרְיָא, בְּרַבְרָא
 דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח מַעֲבִידְתִּיהוּ דְּבְנֵי נִשְׂא,
 אֶלָּא עֲבִידְתִּיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
 וּמָאִי עֲבִידְתִּיהּ. זְוּגָא דְּמִטְרוּנִיתָא,
 לְאַפְקָא נִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין לְעֵלְמָא.

וּבְגִין כֶּן, בְּהָאִי לִילְיָא חֲבַרְיָא
 מִתְקַדְּשִׁי בְּקְדוּשָׁה דְּמַאֲרִיהוֹן,
 וּמְכַוְּנֵי לְבִייהוּ, וּנְפָקֵי בְּנֵי מַעְלִי,
 בְּנִין קְדִישִׁין, דְּלֹא סִטְאן לִימִינָא
 וְלִשְׂמָאלָא, בְּנִין דְּמִלְכָּא וּמִטְרוּנִיתָא.
 וְעַל אֲלִין כְּתִיב, (דברים יד) בָּנִים אַתֶּם
 לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְדָאִי. בְּגִין
 דְּאֲלִין אֶקְרוּן בְּנִין דִּילֵיהּ, בְּנִין לְמִלְכָּא
 וּלְמִטְרוּנִיתָא.

וְהָא דְּעִתִּיהוּ דְּחֲבַרְיָא זִידְעִין
 רְזָא דָּא, בְּדָא מִתְדַבְּקוּ. וּבְגִין כֶּן

וּמִתְבָּרְכִים בְּפָרִי מְעִיָּהֶם בְּאוֹתוֹ
 הַלִּילָה. וְזֵהוּ שְׁכַתּוּב אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ, כְּמוֹ
 שְׁנַאֲמַר וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר.

וּנְקָרָאִים סְרִיסִים וְדָאִי, בְּשָׁבִיל
 לְחַכּוֹת לְשַׁבַּת לְמַצָּא אֶת רְצוֹן רְבוּנָם,
 שְׁכַתּוּב וּבַחֲרוּ בְּאֲשֶׁר חִפְצְתִּי. מָה
 זֵה בְּאֲשֶׁר חִפְצְתִּי? זֵה זְוּג הַגְּבִירָה.
 וּמַחְזִיקִים בְּבְרִיתִי, הַכֹּל אֶחָד. בְּבְרִיתִי
 סִתְּם. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שְׁמַתְקַדְּשׁ
 בְּקְדוּשָׁה הַזֹּאת וְיִוִּדַע הַסּוּד הַזֶּה.

בְּאִ וְרָאָה, כְּתוּב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד
 וְעִשִׂיתָ כָּל מְלֹאכְתְּךָ וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
 שַׁבַּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְגו'. כָּל מְלֹאכְתְּךָ
 - בְּאוֹתָם שֵׁשֶׁת הַיָּמִים מְלֹאכְת
 בְּנֵי הָאָדָם, וּמִשׁוּם הַדְּבָר הַזֶּה לֹא
 מְזַדְּוּגִים הַחֲבָרִים, רַק בְּזִמְנָא שְׁלֹא
 נִמְצָא מִמַּעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם, אֶלָּא מַעֲשֵׂה
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמָה מַעֲשֵׂהוּ? זְוּג
 הַגְּבִירָה לְהוֹצִיא נְשָׁמוֹת קְדוּשׁוֹת
 לְעוֹלָם.

וּמִשׁוּם כֶּן בְּלִילָה הַזֶּה הַחֲבָרִים
 מִתְקַדְּשִׁים בְּקְדוּשַׁת רְבוּנָם וּמְכַוְּנִים
 לְבָם, וְיוֹצְאִים בָּנִים מַעְלִים, בָּנִים
 קְדוּשִׁים, שְׁלֹא סוּטִים יְמִינָה
 וּשְׂמָאלָה, בְּנֵי הַמְּלָךְ וְהַגְּבִירָה, וְעַל
 אֱלֹהֵי כְּתוּב (דברים יד) בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם. לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְדָאִי. מִשׁוּם
 שְׂאֵלָה נְקָרָאִים בָּנִים שְׁלוֹ, בָּנִים לְמִלְכָּא
 וּלְגְבִירָה.

וְזוֹ דַעַת הַחֲבָרִים שִׁיזְדְּעִים סוּד
 זֵה, בְּזֵה נְדַבְּקִים, וּמִשׁוּם כֶּן נְקָרָאִים

בָּנִים לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאַלֶּהֶם הֵם שֶׁהָעוֹלָם מִתְקַיֵּם בְּשִׁבְיָלָם. וְכִשְׁעוֹלָה הָעוֹלָם בְּדִין, מִסְתַּכֵּל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבָנִים הֵלְלוּ וּמְרַחֵם עַל הָעוֹלָם, וְעַל זֶה כָּתוּב כֹּלֵה זָרַע אֲמַת. זָרַע אֲמַת וַדָּאִי. מַה זֶה אֲמַת? טַבַּעַת קְדוּשָׁה שֶׁלֹּמָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (מִיכָה ז) תִּתֵּן אֲמַת לִיעֶקֶב. (אֲמַת זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא) וְהַכֹּל אֶחָד. וּמִשׁוּם כֵּן זָרַע אֲמַת וַדָּאִי.

אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹדָאִי, בְּרוּךְ הֶרְחַמְנוּ שֶׁשְׁלַחְנִי לְכָאן. בְּרוּךְ הֶרְחַמְנוּ, שֶׁהָרִי דְבַר זֶה שֶׁמַּעֲתִי מִפִּיָּךְ. בְּכֶה רַבִּי יוֹדָאִי. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, לָמָּה בְּכִיתָ? אָמַר לוֹ, בְּכִיתִי, שֶׁאֲמַרְתִּי אוֹי לְאוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם שֶׁדִּרְכֵיהֶם כְּבִהְמוֹת וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא מִסְתַּכְּלִים, שֶׁטּוֹב לָהֶם שְׁלֹא נִבְרָאוּ. אוֹי לְעוֹלָם כְּשִׁינֵצָא מוֹרְנוּ מִמֶּנּוּ, שְׁמִי יָכוֹל לְגַלּוֹת סוּדוֹת, וּמִי יוֹדֵעַ אוֹתָם, וּמִי יִסְתַּכֵּל בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה?

אָמַר לוֹ, חֲפִיָּךְ, אֵין עוֹלָם אֶלָּא לְאוֹתָם חֲבָרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה וְיוֹדְעִים נִסְתָּרוֹת הַתּוֹרָה. וַדָּאִי בְּאֲמַת גָּזְרוּ הַחֲבָרִים עַל עַמֵּי הָאָרֶצוֹת שֶׁמִּשְׁחִיתִים דְּרָפָם וְלֹא יוֹדְעִים בֵּין יָמִין לְשִׁמְאֹל, שֶׁהָרִי הֵם כְּבִהְמוֹת שֶׁנֶּאֱמָר לַעֲשׂוֹת בָּהֶם דִּין אֶפְלוּ בְיוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל בְּנֵיהֶם כָּתוּב (הוֹשֵׁעַ ב) כִּי בְנֵי זְנוּנִים הֵמָּה. בְּנֵי זְנוּנִים מִמֶּשׁ.

אָקְרוּן בְּנֵי לְקוֹדֶשׁא בְּרוּךְ הוּא. וְהֵנִי אֵינוֹן דְּעֵלְמָא מִתְקַיֵּימָא בְּגִינֵיהּ. וְכַד סָלִיק עֵלְמָא בְּדִינָא, אִסְתַּכַּל קְדִישָׁא בְּרוּךְ הוּא בְּאֵינוֹן בְּנוֹי, וּמְרַחֵם עַל עֵלְמָא. וְעַל דָּא כָּתִיב (יִרְמִיָּה ב) כֹּלֵה זָרַע אֲמַת. זָרַע אֲמַת וַדָּאִי. מַהוּ אֲמַת. עֲזָקָא קְדִישָׁא שְׁלִימָתָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (מִיכָה ז) תִּתֵּן אֲמַת לִיעֶקֶב. (אֲמַת דָּא קְדִישָׁא בְּרוּךְ הוּא) וְכֹלָא חַד. וּבְגִינֵי כֵּן, זָרַע אֲמַת וַדָּאִי.

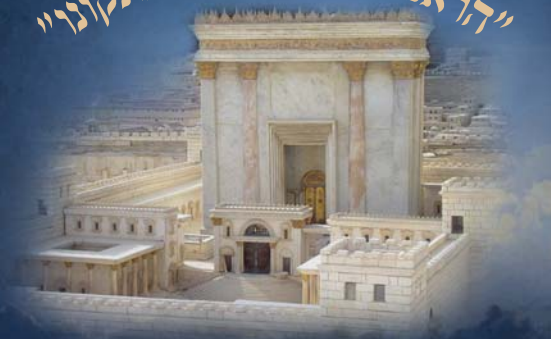
אָמַר לִיהֵ ר' יוֹדָאִי, בְּרוּךְ רַחֲמָנָא דְשִׁדְרֵנִי הֵכָא, בְּרוּךְ רַחֲמָנָא, דְהָא מְלָה דָא שְׁמַעְנָא מִפּוֹמָן. בְּכֶה רַבִּי יוֹדָאִי. אָמַר לִיהֵ ר' שְׁמַעוֹן, אֲמַאי קָא בְּכִיתָ. אָמַר לִיהֵ, בְּכִינָא, דְאֲמִינָא דְוֵי לְאֵינוֹן בְּנֵי עֵלְמָא, דְאֶרְחִיהוֹן כְּבַעֲרִי, וְלֹא יִדְעִי וְלֹא מִסְתַּכְּלִי, דְטַב לֹן דְלֹא אֶתְבְּרִיאוּ. וְוִי לְעֵלְמָא כַּד יִפּוּק מִרְ מִנִּיהֵ, דְמֵאן יָכִיל לְגַלְּאָה רְזִין, וּמֵאן יִנְדַע לֹן, וּמֵאן יִסְתַּכֵּל בְּאֶרְחֵי אוֹרִייתָא.

אָמַר לִיהֵ, חֲפִיָּךְ, לִית עֵלְמָא אֶלָּא לְאֵינוֹן חֲבָרִיָּא, דְמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרִייתָא וְיִדְעִין סְתִימֵי אוֹרִייתָא. וַדָּאִי בְקִשׁוּט גָּזְרוּ חֲבָרִיָּא עַל עַמָּא דְאֶרְעָא, דְמִחְבְּלוּן אֶרְחִייהוּ, וְלֹא יִדְעִין בֵּין יְמִינָא לְשִׁמְאֹלָא, דְהָא אֵינוֹן כְּבַעֲרִי, דְיֵאוֹת לְמַעַבַּד בְּהוּ דִינָא, אֶפְלוּ בְיוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל בְּנֵיהֶו כָּתִיב, (הוֹשֵׁעַ ב) כִּי בְנֵי זְנוּנִים הֵמָּה, בְּנֵי זְנוּנִים מִמֶּשׁ.

"דר'אנו בבנינו שמהנו בתקונו"

נחל לכיש 24/8, בית שמש
054-843-6784

בְּדַרְכֵי הַזֹּהַר

הַמַּצֵּב בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל (וּבְעוֹלָם כְּלוּ) מְעוֹרָר דְּאָגָה, הַלֵּב נִקְרַע, וְכָל עֵין תִּזְלַע וְתִדְמַע, מִגְדֵּל הַצְּרוֹת הַפְּרִטִיּוֹת וְהַכְּלָלִיּוֹת, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹן. וְיִדּוּעַ מֵאַמֵּר חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה, "מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֵין לָךְ יוֹם שֶׁקָּלְלָתוֹ מְרַבָּה מִחִבְרוֹ" וְכָל הַיְשׁוּב עוֹמֵד בְּסַכְנָה נוֹרְאָה, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹן "כְּכַבְּשָׁה אַחַת שְׁעוֹמֵדֵת בֵּין שְׁבַעִים זְאֵבִים" (רַמְזוֹ לְשִׁבְעִים אַמּוֹת). וְכַמְדָּמָה שֶׁכָּבֵר הִגְעָנוּ לְמֵאַמֵּר דּוֹד הַמְּלִךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם "לָמָּה רָגַשׁוּ גּוֹיִם" וְגו'. וְהַאֲמוֹת מִצְחָצְחוֹת הַחֲרָבוֹת, וְאֵין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעוֹן, אֶלֶּא עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, וְלִקְוֹת לְ"סַכְתָּה לְרֵאשִׁי בְיוֹם נִשְׁקָ" (תְּהִלִּים פָּרָק ק"מ), וְכִמּוֹ שֶׁאַמְרוּ בִּירוּשָׁלַיִם (יְבָמוֹת ע"ח עֲמוּד א') דְּבַר אַחֲרֵי בְיוֹם נִשְׁקָ, זֶה נִשְׁקוֹ שֶׁל גּוּג.

אֲךָ יֵשׁ לָנוּ עֲצָה אַחַת יַעֲזֹבָה "לְמוֹד תּוֹרָה לְשִׁמְהָ", וְלְמוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁמְחָה, אֲשֶׁר בְּכַחוֹ לְעַצֵּר כָּל פְּרַעְנוֹת, וְלְהַשְׁפִּיעַ כָּל הַבְּרָכוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְכִידּוּעַ, תִּקְנַת הַרְמַח"ל זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, לְלַמֵּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּרִצְפּוֹת, שֶׁמַּצִּיל מִן הַפְּרַעְנוֹת, וּמִבִּיא הַגְּאֻלָּה (עֵין סֵפֶר אֹר הַזֹּהַר פָּרָק ה', וְכֵן הוּבָא בְּסֵפֶר "תּוֹרָתוֹ מִגֵּן לָנוּ").

מוֹרֵי וְרִבּוֹתֵי! לְהוִי יְדוּעַ! שְׁכָל הַמְּסִימִים אֵת סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּבַחֲיִנַת "כְּנִישְׁתָּא חֲדָא" (זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ) הֵם בְּבַחֲיִנַת "אֶלֶף הַמְּגַן תְּלוּי עָלֵינוּ כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבָרִים" (שִׁיר הַשִּׁירִים ד', ד'). עָלֵיהֶם תְּלוּי וְעוֹמֵד הַצֵּלַת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, "כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבָרִים" וְהֵם שׁוֹלְטִים עַל הַגְּבוּרוֹת וּמִמֵּתִיקִים אוֹתָם, וּמִיֵּד בָּאָה הַגְּאֻלָּה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֲמֵן.

א. תּוֹרַת הַסוּד הוּא תּוֹרָה לְשִׁמְהָ, (אוֹר יִצְחָק פָּרָק א'). וְכִמּוֹ שֶׁאַמֵּר הַמְּגִיד לְמֶרֶן הַבֵּית יוֹסֵף: אִם תִּקְבַּע עֵתִים בְּחֻקְמַת הַקְּבֻלָּה, אֶפְתַּח לְךָ בַּיָּד דְּתַדְבִּיק רְזִין סְתִימִין דְּלֵא יָדַע יִתְהוֹן בְּרַ נֶשׁ. (מְגִיד מִיִּשְׂרָאֵל פְּרִשְׁתָּא בֵּא) - וְוִי לְעֵלְמָא דְּאַנּוֹן אֲטִימִין לְבָא וְסְתִימִין עֵינֵינוּ דְּלֵא מִסְתַּכְלִין בְּרִזֵי דְּאוֹרִיָּתָא. (זֹהַר חֵלֶק א' דָּף כ"ח) - אֵינוֹן דְּעֵבְדִין לְאוֹרִיָּתָא יְבֻשָׁה, וְלֵא בְּעָאן

מֶרֶן הַחֶפֶץ חַיִּים זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ הִיָּה אוֹמֵר (הוֹבֵא בְּסֵפֶר מֵאִיר עֵינַי יִשְׂרָאֵל כֶּרֶךְ ו' בְּשֵׁם נִכְדוֹ רַבִּי אֲבֵרָהֶם הַכֹּהֵן): כִּי פִּסְגַת הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים וְקִיּוּם רְצוֹן ה' יִתְבָּרַךְ הוּא, לְהַגִּיעַ לְמַדְרַגַת זִכּוּי הַרְבִּים, וּבִזְהָר תִּבְחַן מִדַּת הַתְּמַסְרוֹתוֹ שֶׁל הָאָדָם לְמַעַן כְּבוֹד ה' בְּעוֹלָם.

עַל הָאָדָם לְדַעַת! כִּי רְצוֹן אֲבִינוּ שְׁבִשְׁמִים הוּא, לְזַכּוֹת אֶת כָּל בְּנֵי בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְקִיּוּם מִצְוֹתֶיהָ, וְעַל יְדֵי זְכוּת הַרְבִּים, זֹכֶה הָאָדָם לְסִיעֲתָא דְשְׁמַיָא, כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (אֲבוֹת פָּרָק ה' מִשְׁנֵה י"ח), "כָּל הַמְּזַכֶּה אֶת הַרְבִּים אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ וְזְכוּת הַרְבִּים תְּלוּי בּוֹ", עַד כָּאֵן דְּבָרֵי הַקְּדוּשִׁים.

מוֹרֵי וְרַבּוֹתֵי! אַחִים יְקָרִים! בּוֹאוּ וְנִתְאַחַד פְּלָנּוּ, וְנַפְעֵל, שְׁפָל יְהוּדֵי וִיהוּדֵי, יִלְמַד זוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּכָל יוֹם, וְלֵארוֹגֵן בְּכָל בֵּית הַמְּדֻרָשׁ וְכוּלָל, שְׁיִלְמְדוּ זוֹהַר הַקְּדוּשׁ, וְכָל אֶחָד יַחֲלֵק בְּכָל מְקוֹם סְפָרֵי הַתְּעוֹרְרוֹת לְלִמּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ, וְעַתָּה, "שְׁעָרֵי תְרוּצִים" נִנְעָלוּ, וְכֵלֶם מְקִימִים בְּשִׂמְחָה אֶת רְצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי אִפְשָׁר לְקַבֵּל בְּחִינָם אֶת הַסְּפָרִים, הֵן סְפָרֵי הַתְּעוֹרְרוֹת, וְהֵן תְּקוּנֵי זוֹהַר, כָּאֵן בִּישִׁיבָה הַקְּדוּשָׁה, וְכֵן אֲצַלְנּוּ, בְּאַרְגוֹן מַפְעֵל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי בְּבֵית שְׁמֵשׁ.

עַל כֵּן, אֶת אַחֵי אֲנֹכִי מִבְּקֶשׁ, בּוֹאוּ לְעִזְרַת ה' בְּגִבּוֹרִים, וְהַחֲלֵשׁ יֵאמֵר גְּבוּר אֲנִי, וְצָרִיכִים מִתְּנַדְבִים בְּאַמִּץ רוּחַ, וּבְעִזּוֹת דְּקֻדְשָׁה, לְחַלֵּק סְפָרִים עַל הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ, בְּכָל הָאוֹטוֹבוֹסִים, וּבִרְכּוֹת, וּבְכָל מְקוֹמוֹת הָעִבּוּדָה, כְּדֵי שְׁלְכָל יְהוּדֵי יִהְיֶה חֵלֶק בַּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ, עַד שִׁיתְקִים הַפְּסוּק "וּמִלֵּאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה' כַּמִּים לַיָּם מְכֹסִים".

לֹא שֶׁתִּדְלָא בְּחֲכָמָה דְּקוֹבְלָה, דְּגֵרְמִין דְּאִסְתַּלַּק נְבִיעוֹ דְּחֲכָמָה דְּאִיהִי ל' מִינָה, וְאִשְׁתַּאֲרַת ב' בִּישָׁה, וִי לֹון דְּגֵרְמִין עֲנִיּוּתָא וְחֶרְבָא וּבִיזָה וְהֶרֶג וְאֲבָדוֹן בְּעֵלְמָא. (תְּקוּנֵי זוֹהַר תְּקוּן ל').

המשך הדרשה בחוברת הבאה

ספר מִזְכָּה הַרְבִּים בְּהַלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר הַמִּזְכָּה אֶת הַרְבִּים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדור'שים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּיס ספרים לְהַזְהִיר אֶת
הַרְבִּים, או שְׁנוֹתוֹן כֶּסֶף לְהַדְפִּיס

אין אדם עולה לגדולה אלא אם כן מוחלין לו עוונותיו

כז. רבי זירא הוה מיטמר למסמכיה דאמר רבי אלעזר לעולם הוה קבל וקיים, כיון דשמעה להא דאמר רבי אלעזר אין אדם עולה לגדולה אלא אם כן מוחלין לו על כל עונותיו אמצי ליה אנפשיה.

(סנהדרין י"ד)

זכות אבות קיימת לדורות ולדורי דורות

כח. שזכות אבותם מסייעתן. מתהלך בתומו צדיק וגומר אשריהם הבנים שיש זכות לאבותם שזכותם עומדת להן אשריהן ישראל שזכות אברהם יצחק ויעקב עומדת להם בזכותן היה הקדוש ברוך הוא מצילן כשהיו במצרים, מה כתיב וישמע אלקים את נאקתם וכו', וכשיצאו בזכותן יצאו שנאמר כי זכר את דבר קדשו וגו', ויוציא עמו בששון וגו', כשעשו את העגל מה כתיב זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך וגו', בימי אליהו מה כתיב אלקי אברהם יצחק וישראל וגו', כך בכל דור ודור זכות אבות עומדת להן.

(אגדת בראשית פרשה י')

כמה גדול שכר הדיינים הטרודים עם הציבור

כט. ואתם מעלה אני עליכם וכו': רב חסדא ורבה בר רב הונא הוו יתבי בדינא כולי יומא הוה קא חליש ליבייהו, תנא להו רב חייא בר רב מדפתי'ו ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב, וכי תעלה על דעתך שמשה יושב ודן כל היום כולו תורתו מתי נעשית, אלא לומר לך כל דין שדן דין אמת לאמתו אפילו שעה אחת, מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית. כתיב הכא ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב, וכתיב התם ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד.

(שבת י')

כמה גדולה היא מעלת העוסק בצרכי ציבור

ל. ר' ירמיה אמר העוסק בצרכי צבור כעוסק בד"ת. (ירושלמי, ברכות רפ"ה)

העוסקים בצרכי ציבור ומבטלים מתורתו כדי להעמיד הדת על תילה מקבלים שכר כאילו היו יושבים ועוסקים בתורה

לא. אמר ריש לקיש פעמים שביטולה של תורה זו היא יסודה"י, דכתיב אשר שברת אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה יישר כחך ששברת.

(מנחות ט)

הכופה את חבירו לעשות מצוה הוא כמו שהוא בעצמו עשה המצוה

לב. אמר רבי אבהו כל המעשה את חבירו לדבר מצוה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה"י, שנאמר "ומטך אשר הכית בו את היאור", וכי משה הכה את היאור, והלא אהרן הכהו, אלא לומר לך כל המעשה את חבירו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו.

(סנהדרין ט)

הנטפל לעושי מצוה הוא כהעושה מצוה

על פי שנים עדים או שלשה עדים אם מתקיימת העדות בשנים למה פרט הכתוב בשלשה כו', ר' עקיבא אומר לא בא השלישי להקל אלא להחמיר עליו לעשות דינו כיוצא באלו, אם כן ענש הכתוב לנטפל לעוברי עבירה כעוברי עבירה, על אחת כמה וכמה שישלם שכר טוב לנטפל לעושי מצוה כעושי מצוה.

(מכות ה')

הערות

אז. שגדול שכר הדיינים ולא יצטערו.

אז. כלומר, מקבל שכר כאילו יושב ועוסק בתורה.

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי אהר הקדוש תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

בסייעתא דשמיא - בקשת עזרה.

לכבוד רבני ועד זכוי הרבים העולמי ומכון הזהר, המוציא לאור של העלונים המאירים והמהדרים בצבעים. אברך בדבר נחיצות למוד ושינון ספר הזהר הקדוש והתקונים, לתועלת הנשמה וקרוב הגאולה ברחמים בקרוב, הכל מפי ספרים וסופרים, בסגנון מושג ומסקרן. אשריכם שזכיתם לקר.

בתוך עמי אנכי יושב בישיבת היכל - התורה (הר נוף) תצ"ו המונה מעל מאתים בחורים ואברכים, וראיתי במו עיני את התכונה הרבה אשר עוררו הדפים, ושיחת הרבים בנבכי המאמרים אשר הביאה.

והנה, למרבה הפלא אין בהשג יד אוצר הספרים כי אם סט זהר הקדוש יחיד חסר וקשה לקריאה, והחסר זועק. וכבר דברתי עם חברים, והכל מודים שאם היה כאן סט יפה - כל שפן המתרגם ללשון הקדש, אין לשער גדל זכוי הרבים שידבר. על פו הנני בבקשה חשובה לשלח גם אלינו סט כזה, פרי מעשיכם, וכאשר פרסמתם, וכן, נא לשלח מודעת - ענק (פמו העלוו) כמו שתליתם במקומות אחרים בבית שמש ובבית המדרש "שארית יוסף" אשר ברחוב הקבלן כאן הר נוף, וגם מאד יועיל עלונים באנגלית עבור בני חוץ לארץ המעדיפים שפה זו! [אם אפשר].

תודה מראש:

א. ב. ר.

בסייעתא דשמיא - יום כ"ה איר תשס"ט לפרט קטן.

לכבוד "מפעל הזהר העולמי" הקדוש - תשואות חן חן לכם על המפעל הקדוש הזה.

מקרא מלא הוא "פי קרוב יום השם" - אשרי לכם שאתם מקרבים את "יום השם" בפעליתכם חובקות זרועות עולם - ואשרי לי שאני חי בזמן כזה שנומצא בעולם מפעל אדיר כזה.

כי אֲנַחְנו עוֹמְדִים קְרוֹב מְאֹד מְאֹד לְיוֹם הַשֵּׁם, קִיץ זְמַן הַגָּאֻלָּה, בִּיאַת מְשִׁיחַ
צְדִיקְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן, נִשְׁמַת רֶשֶׁב"י הַקְּדוֹשׁ כַּמּוּבָא בְּזֵהָר, וְנִשְׁמַת רַעֲיָא
מְהֵימָנָא קְדִישָׁא מִשָּׁה רַבֵּינוּ.

וְזֶה בְּרוּר לְכַלְנוּ שֶׁהַמַּפְעֵל הַקְּדוֹשׁ שְׁלַכְכֶם יְמַהֵר מְאֹד מְאֹד קִיץ הַגָּאֻלָּה, וְצַרְפְּתִי פֹה
אֵיזָה סְכוּם קָטָן, פְּשוּט לְהִרְאוֹת אִיךָ חָשׁוּב בְּעֵינֵי הַדְּבָר הַזֶּה וּבְעֵינֵי כָּל הַצְּדִיקִים
וְכָל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה.

וְנָא לְשַׁלַּח לִי סֵט זֵהָר הַקְּדוֹשׁ בְּחַנּוּם, וְאֲנִי מְקַבֵּל עָלַי בְּלִי נֶדָר לְלַמֵּד בְּאִפְסוֹן יוֹמִי.
כְּתוּב בְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ "שִׁיחוֹת הַר"ו" מְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי נַחְמָן מִבְּרֶסְלָב זִיע"א (אוֹת
ק"ח): **"יְדוּעַ שְׁלֵמוּד הַזֵּהָר מְסַגֵּל מְאֹד מְאֹד. וְדַע, שֶׁעַל יְדֵי לְמוּד הַזֵּהָר נַעֲשֶׂה חֲשֵׁק
לְכָל מִינֵי לְמוּדִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהַלְשׁוֹן שֶׁל הַזֵּהָר מְעוֹרֵר מְאֹד לְעַבּוּדַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ."**

לְמוּדִים אָנוּ מְזַה, שְׁלֵמוּד סֵפֶר הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ, הוּא כְּלִי גְדוֹל לְקַבֵּל דְּרָכּוֹ תּוֹרָה
וְעַבּוּדַת הַשֵּׁם, וּמִי לֹא מְחַפֵּשׁ הַיּוֹם חֲשֵׁק לְלַמּוּד הַתּוֹרָה וְהַתְּעוּרָרוֹת לְעַבּוּדַת הַשֵּׁם
- וּבִפְרָט הַצְּעִירֵי צֶאֱן קְדָשִׁים לְחַנּוּף אוֹתָם לְחֲשִׁקוֹת הַתּוֹרָה וְיִרְאַת שָׁמַיִם וּמַדּוֹת
טוֹבוֹת, הוּא דְרָךְ טוֹב וּמוֹעִיל, לְחַנּוּף אוֹתָם לְלַמֵּד הַרְבֵּה בְּסֵפֶר הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ, וְעַל יְדֵי
זֶה יִזְכּוּ בְּנִקְל לְחֲשִׁקוֹת הַתּוֹרָה לְכָל מִינֵי לְמוּדִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי אֵין לָנוּ
שְׂיִוֵר רַק הַתּוֹרָה הַזֹּאת, וְיִתְעוֹרֵר לָבָם כְּאֵשׁ לְהִבָּת שְׁלֵהֶבֶת לְעַבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.
כֵּן יַעֲזֹר הַשֵּׁם לָכֶם לְפַעֵל גְּדוּלוֹת וּנְצוּרוֹת בְּעֵנְיֵן הַפְּצַת לְמוּד סֵפֶר הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ
- וּבְזָכוֹת זֶה, יִשְׁפִּיעַ לָכֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁפַע וְרַב טוֹב.

הַק' שְׁמוּאֵל נִתְנַאֵל בְּלוּם
נִכְד כ"ק הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ מְקַאֲשׁוּי זִיע"א
פֹּה עִיר הַקְּדוֹשׁ בֵּית שְׁמֵשׁ תּוּבֵב"א

ג.ב. יִישַׁר כַּח לָכֶם עַל הָעֲלוּנִים הַיְפִים שְׁרָאִיתִי בְּבֵית הַכְּנָסֶת "נַחֲלַת חו" בְּרֶסְלָב,
פֹּה בְּרַמַּת בֵּית שְׁמֵשׁ ב'.

בְּסִיעָתָא דְשְׁמַיָּא - כְּבוֹד הָעֲסִקְנִים שֶׁל מַפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי שְׂיַחֲיו - שְׁלוּם
וּבְרָכָה!

בְּהַמְשָׁךְ לְשִׁיחַתְנוּ הַטְּלָפוֹנִית, נָא לְשַׁלַּח בְּדַאָר 100 סְפָרִים תְּקוּנֵי הַזֵּהָר, עַבּוּר:

א. ק. - רִאשׁוֹן לְצִיּוֹן

בְּתוֹדָה וּבְבְרָכָה